

Med sit fra Barndommen forkrøblede Følelsesliv, beklippet for alle andre Rørelser end saadanne, der trivedes i Skyggen og opelskedes af den barske Vind, følte han sig næsten tilbagestødt af hendes solmodne Elskov. Han kunde sidde halvt forlegen under hendes ubeherskede Kærlighedsudbrud og var i det hele mangel Gang en ret kejtet Elsker.

En Dag, da de sad ene i Mørkningen, lagde Jakobe Armene om hans Hals og sagde:

„Har du rigtig tænkt paa, Per, at du endnu aldrig har sagt mig, at du elsker mig?“

„Men du veed det jo.“

„Jamen det er mig ikke nok. Jeg vil høre dig sige det. Jeg maa dog i det mindste een Gang høre, hvordan det lyder, naar min Kæreste siger mig, at han elsker mig. — Gør det nu, Per!“

„Men, kære, jeg har da virkelig ofte sagt dig, at — —“

„Ikke med de Ord, Per! Og det er netop dem, jeg vil høre. Husk paa, at det er de tre Ord, vi Kvinder hører lyde for vort Øre Dag og Nat, vaagen og i Drømme, lige fra vi kommer hjem fra vort første Bal. Sig dem, Per! Skal jeg hjælpe dig! Hør da — nu gentager du mine Ord, saa bliver det ovenikøbet en gensidig Bekendelse — Altsaa: Jeg —“

„Jeg,“ gentog han.

„Elsker —“

„Nej, det er virkelig for dumt, Jakobe,“ indvendte Per, rød i Hovedet, og holdt Haanden for hendes Mund. Og da hun vedblev at tigge, gjorde han sig vred og frigjorde sig for hendes Arme.

Dag, saa lettet han ofte følte sig, naar han om Aftenen, efter den sidste, stormfulde Afsked ude i Forstuen, kom ud paa Gaden og tændte sig en Cigar, — han havde aldrig Lyst til straks at gaa hjem til sit Arbejde, endmindre til som i gamle Dage at drive ind paa en Kafe. Han var kommen til at holde af at spasere omkring i Gaderne, helst i de stille og mennesketomme, og give sig hen i visse nye Stemninger, som han ikke ret forstod. Ligesom hin første Gang, da han uforvarende var kommen til at drikke af Evighedens Kilde, havde han en be-